

πό κοντά :

Ο Χάβωνας άνοιξε προθέμα τη βύθια και πήρε αγά—αγά στα χέρια του το ύπερσοχο κοχύλι, το σκεπασμένο μ' ένα είδος άγραπθών, ποθιμαζαν με μακροία και σγουρά ροδοστρώσινα απολιθωμένα μαλλιά μιας νεράιδας του άκωνοού.

Τό σμίωσε λίγο, για να φωνή καλύτερα στο φώς, και γυρίζοντας στο Μυρραϊή, τού είπε :

—Τό κοχύλι αυτό τό βρήκε στις άκτές του Ίνδικού Ωκεανού, σιμά στο Κιμπεράλ, ένας φτωχός άνθρωπος, όνομαζόμενος Ντάδισον. Τό άγόρασα άπ' αυτόν άκριτά άκριτά.

—Είπε ένας σπάνιος θησαυρός, μουχούρισε ό Μυρραϊή, με φωνή πικυμένη άπ' τη συγκίνηση και τη ζήλεια κι' άπλωσε τό χέρι του για να τό πάρη και να τό εξετάση από κοντά.

Ο Χάβωνας τού τό έδωσε.

Καθώς τό σφραγούριζε τόρα στο χέρι του ό Μυρραϊή, τά δάχτυλά του άρχισαν να τρέμουν κι' έξαρνα, χωρίς να τό φαντάζεται, χωρίς να τό περιμένη κανείς, τό κοχύλι του ξέφυγε, τού γλύστρησε, έπεσε κάτω κι' έγινε χίλια κομμάτια!

Μιά διπλή κραυγή, μία διπλή βλαστήμια άκούστηρε.

Μιά ήταν άργά πια.

Η καταστροφή είχε συντελεσθεί.

Ο βασιλεύς τών κοχυλιών δεν άξιζε πια μία πεντάρα, έτσι πούζε θρηυματισθεί.

Ο Χάβωνας είχε χάσει τό χρόμια του και τη φωνή του άπ' τη συγκίνηση του.

Ο Μυρραϊή, τραβούσε τά μαλλιά του και με τά δυό του χέρια.

—Φτάνει ή ύπερβολική μου συγκίνησης, έπανηλάμβανε κάθε τόσο, ή μεγάλη μου συγκίνησης!...

Άίτες ήμέρες πέρασαν άκόμα, Άπελιωμένοι, ζητώντας χ'ίτες φορές συγκίνηση για τό λάθος του, σπαρασσόμενος από τύψεις, ό Μυρραϊή άποχωρέθηκε τόν Χάβωνας κι' έφυγε για την Άγγλία. Δεν είχε πια, καθώς έλεγε, καμιά διάθεση για επιστημονικές έξερευνήσεις.

Κι' όταν τό ύπερσοχάεινο, στο οποίο έτέβαινε, βρισκόταν μακρού άπ' την Αυστραλία, ό Μυρραϊή παρουσιάστηκε στο κατώστρωμα άκάμιας, κομψός, νοιώθοντας ως τις πιο μικρές ήνες της ύπάρξεώς του την χαρά της ζωής, βέβαιος πια πως καμιά άλλη συλλογή κοχυλιών στον κόσμο δεν θα μπορούσε να συγκοιστη με τη δική του, άφου...

... Άφου είχε ταξιδεύσει σκοπίμως και είχε πάρει σκοπίμως τό ύπερσοχο, τό μοναδικό, τό θεοτέσιο κοχύλι του Χάβωνας!

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΒΛΕΠΕΙ ΜΕ ΤΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΤΟΥ!

Στην Άγγλία ύπάρχει ένας καθηγητής της φιλολογίας, ό οποίος εινε προικισμένος με την ύπερφυσική ικανότητα να βλέπη σ' άπόσταση χιλιάδων χιλιομέτρων με τη φαντασία του, και να ξέρη τί γίνεται ή τί έγινε σ' οποιοδήποτε σημείο της γής.

Άπ' την ήμέρα που ή Άγγλικές εφημερίδες έγραφαν εκτενάς για τις ύπερφυσικές ικανότητες του καθηγητού Λιττλ Τζόν —αυτό εινε τό όνομά του— χιλιάδες χιλιάδων επιστολών τόν κατακλύζον, προσεχόμενες από διάφορα μέρη της ήφηνίου και από ανθρώπους που ζητάνε τη βοήθειά του.

Ένας Άγγλος μικροκομητίας, εργατιστημένος στην Κίτρο, τού γράφει, ότι πρό καιρού μέσα από την κοιλιά κάποιας γελάδας, όταν τη σπαζανε, έπεσε μία άλλόκοτη πέτρα, ή οποία είχε ύπερφυσικές ιδιότητες, πρό πάντων θεοκρατητές. Μία μέρα όμος την βρήκε επάνω στο γραφείο του κτηματίου τό παιδάκι ενός ύπηρετού του, την έπηρε να παίξη και την έχασε. Και τόρα ό κτηματίας γράφει στον άνθρωπο που βλέπει με τη φαντασία του, παρακαλώντας τον να τού βοηθί την μαγική πέτρα.

Μία γυναίκα πάλι από την Έλβετία παρακάλεσε τόν Άγγλο καθηγητή να της βοηθί τό παιδάκι της που χάθηκε τελευταία.

Ο μίστερ Λιττλ Τζόν της απάντησε, ότι τό παιδί της της τό κλέψανε τσιγγάνοι και συγχρόως της έγραψε οδηγίες που και πώς να τό βρη.

Ένας Άφρικανός τέλος παρακαλεί τόν καθηγητή να τόν βοηθήση να βοηθί κάποιον μυθικό θησαυρό τών Ζουκού, που εινε κρυμμένος στη Ζουγάλα της Άφρικής.

Και ή επιστολής καταφθάνουν σαφηδόν στον Άγγλο καθηγητή.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΕΙΔΑ... ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Ήμιονα 'ς ένα μεγαλότατο μαλάκι
Και 'βρέθη' άξαρνα 'ψηλά εις τά ούρανα...
Μέσα σέ καιτό τό έναιέρο βαγόνι
Έγυρίζαν άμπρός μου οι κόσμοι σά ροδάκια!
Και τόσο, που μου ήρθε μία φρικτή σκουτούρα.
Σ' εκείνη τη άτέλειστη άνωκοπούρα.

Έβλεπα από κάθε ούλιος τούς άστέρους,
Τόν Ήλιο, τη Σελήνη, τόν Έρμη, τόν Άρη,
Και άλλο ένα κλήθος, στρουγγυλό 'σά σαφίρες,
Σπιαμμένο μέσ στον ούρανό με τόση χάρι,
Όστε που 'πίστεψα κι' έγω εις τό Θεό μου
Κ' είπα : —'Εκείος θήβησε και τόν έαυτό μου!...

Έστρουγγούριζαν εκείνοι ούλοι οι κόσμοι,
Κ' έγω μονάχος έστεκόμουν στον άέρα,
Τόσο που μου έξέφυγε και είπα : —Δός μοι
Η αστό, και να κουνήσω ούλο τόν αίθέρα!
Είπα τόν ίδιο λόγο με τόν Άρχιμήδη,
Μά καιός τό ειπε μόνο για της γής τ' άστρεϊδί!

Ός τόσο άνέβανα 'ψηλά 'ψηλά έλο ένα,
Κι' άρχισαν να θαμύλωνε τά δυό μου μάτια
Ήθελ' άκούμα μιλία... ως τριάντα ένα,
Για ν' άνεβώ εις τά ούρανα καλύπτα
Έκει, έλεγα, θα 'βρω τόν ήμιστο Θεό μου,
Τό τάγμα τών άγγέλων, και κάθε 'δού μου!...

Αι fine, άνέβηκα εις τού Παράδεισου τη θύρα,
Κι' άκαρτερούσ' όπό 'Ξο για να μου άνοΐζουν...
Σάφρου γροκάω να χτυπήη μία σάρικα,
Ν' άνοΐξη μία πόρτα, και να με τραβήξουν
—Είσα, μου λένε, μονάχος σου; —Ναι, τούς είπα...
—Έμια λοιπόν, για να σαρήλουμε την τράπα!

Έμπρη! 'Ω Παναγιώτατε Θεέ μου!
—Γιατί τόν είχα πού άμπρός μου, τόν 'θωρούσα—
Τέτοιον δεν σέ φανταζόμυνη ποτέ μου
Άνδρείο... ήγέστατε!... ούτε 'μπορούσα
Να φαντασθί για την προσωπικότητά σου,
Γιατί τί είμαι έγω έμπρός στην άρενταία σου;...

Σκατιός, μου λέει, στο λαμό σου, τολμύθησ!
Να μη σου σφ'Ξο μία γροθά εις τά μουσούδια,
Και σέ μεταμορφώσω στη στιγμή σαν τη μετζίθρα,
Έκειά που φτεάνετε στη γή σας άπ' τά βούδια!
Γιατί άγρότες, τσαφλετάνοι, δολοφόνοι,
Ψεύταις, έπίσοχοι, άσυνάρτητα, μασόνοι!

Έσύ, μουρέ, μου λέει, έσ' από της γής τά μέρη,
Και μύσισα κατ'άγεσ' από την Έλλάδα!
Έγώ μουρέ θα έξελιύω έκειό τ' άστάρι,
Πού εκατάντησε σωστά μία σαχμάδα!
Δεν έχετε άλλη δουλειά... ν τ ε μ π ε λ χ α ν ά δ ε ς,
Και δός του πάσα μέρα ούλο και κιαγούδες.

Γιατί κουνούσι! έγώ ούς έστειλα στη γή μου,
Γιατί δεν ήξερε κανείς που να σάς βάλη,
Και σεις, από την κολασήνη την πολλή μου,
Παρωσηκόσατε, κ α ν ά γ η δ ε ς, κερφά!
Καλά μου έλεγε της Άλεις και ό Δάντες
Πώς κατανήσατε τού κόσμου οι πιο μπρομπάντες!

Έτσι μου είπε... άπ' τό πόδι εούθς μ' άρπάξει,
Και λέει στους άγους : —Κόμειτε λίγο τόπο!
Να σφροντούρω εις τό ύπειρο για χάρη
Έτοϋτο τό infame είδος τών ανθρώπων!...

Είπε... και 'βρέθηκα εις τό κενό χαμένους...
Ξηνύ... ήμιον στο πάλομά μου ξαπλωμένος!

ΔΗΜ. ΚΟΚΚΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Τόν αγαπάς μη δάνειζε και τόν ποθείς μη σήναζε.
- Τά λίγα λόγια ζάχαρι και τά καθόλου μέλι.
- Τά δανεικά ρούχα ξεστασιά δεν πίνουν.
- Τά πλούτη, αν παν ως τά παιδιά, δέ φτάνουν ως τ' άγγώνα.
- Τ' άρεσκόμυνο τ' ανθρώπου, τό καλύτερο τού κόσμου.
- Τ' άσπρα κατεβάδων τ' άστρα.
- Τά στερνά τιμούν τά πούτα.
- Τό πάθος ειν' άγέρας που σβήνει την αλήθεια.

